

7. tanulmány

A hét trombita

Február 9., szombat délután

Buzgó, gyötrődő imában kéri majd Istent, hogy ne mellőzze őket. Az uralkodók, a világ hatalmasai, a főemberek, a kevélyek, a zsugoriak együtt hajtanak térdet a kimondhatatlan szomorúság, kilátástalanság és bánat súlya alatt. Szívet tépő könyörgés szakad majd ajkukról: „Kegyelem, kegyelem!” Ments meg bennünket a megbántott Isten haragjától. Borzalmasan jól érthető, szigorú, fenséges hang felel majd nekik: „Amikor hívtalak benneteket, nem jöttetek, oda sem néztetek, amikor kezemet nyújtottam; semmibe vettétek minden tanácsomat, és a feddéssemel mit sem törődtek. Ezért most én is nevetek bajotokon; gúnyolódok, ha hatalmába kerít titeket a rettegés.” – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 41. o.

Akik szembeszálltak Istennel, beteljesítik a Jel 6:15–17-ben adott leírást... A pásztorok, akik rossz úton vezették a nyáját, hallják a vádoló szavakat: „Te voltál az, aki súlytalanná tetted az igazságot; te voltál, aki azt mondtad, hogy Isten törvénye hatályon kívül van helyezve, hogy az a szolgaság igája! Te hangoztattál hamis tanításokat, amikor meg voltam győződve arról, hogy az Isten törvényét megtartóknál van az igazság. Fizetsz-e váltságot a lelkemért? ... Mit tegyünk, akik hallgattunk arra, aki összezavarta az Írásokat, és az igazságot hazugságra fordította, pedig ha engedelmeskedtünk volna, megmenekülnénk!”

Krisztus eljön, és igazságot szolgáltat, megbüntette azokat, akik arra nevelték az embereket, hogy semmibe vegyék Isten törvényét, elvessek szombatját, letörjék az emléket. Hiába panaszkodnak majd azok, akik a hamis pásztorokban bíztak – hiszen náluk volt Isten Igéje, hogy saját maguk kutassák. Isten megítél minden egyes embert, aki ismerte

az igazságot, s mégis elfordult a világosságtól, mert az önmegtagadást és keresztthordozást kívánt. A sziklák és a hegyek nem tudják eltakarni őket annak tekintete elől, aki a mennyei trónon ül. – *Maranatha*, 290. o.

Padlásszobákból és viskókból, börtönökből és vesztőhelyekről, hegyekről és pusztaságokból, barlangokból és tengerparti üregekből fogja Krisztus magához gyűjteni gyermekeit. A földön szűkölködtek, bánkódáltak, gyötrődtek. Milliók tértek megbélyegezve a sírba, mert nem engedtek Sátán csalásainak. Földi törvényszékek Isten gyermekeire a leggonoszabb bűnözőknek kijáró büntetést szabták. De közel van már az a nap, amikor Isten lesz a „bíró” (Zsolt 50:6), és a földi ítéleteket visszájukra fordítja. „Népe gyalázatát eltávolítja.” Fehér ruhát kapnak. És „hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak” (Ésa 25:8; Jel 6:11; Ésa 62:12).

Bármilyen keresztet hordtak, bármit vesztek, bárhogy üldözték őket, még ha földi életükkel kellett is fizetniük, Isten bőségesen kárpótolja gyermekeit. „Látják az Ő orcáját; és az Ő neve homlokukon lesz.” (Jel 22:4) – *Krisztus példázatai*, 179–180. o.

Február 10., vasárnap – A szentek imái

Amikor a papok reggel és este beléptek a szent helyre a tömjénezés idején, a naponkénti áldozatot már elkészítették a feláldozásra az udvarban levő oltáron. Ez volt az áhítat ideje az istentiszteleten résztvevők számára, akik összegyülekeztek a szent sátonnál. Mielőtt Isten jelenléte elé kerültek volna a pap szolgálata útján, a szívüket meg kellett vizsgálniuk, és bűneiket be kellett vallaniuk. Csendes imában egyesültek arcukkal a szent hely irányába fordulva. Így kéréseik a tömjénfüst felhőjével együtt szálltak fel, mialatt hitükkel erősen bekapaszkodtak a megígért Üdvözítő érdemeibe, akit az engesztelő áldozat jelképezett. A reggeli és az estéli áldozatokra kijelölt órákat szentnek tekintették, és az áhítat óráiként tartották meg mindenütt a zsidó nép körében... Amíg Isten megítéli a lélek nélküli áhítatokat, addig örömmel tekint azokra, akik iránta való szeretetből hajtják meg magukat előtte minden reggel és este, hogy nála bűnbocsánatot keressenek elkövetett bűneikért, és áldásért könyörögjenek. – *Pátriárkák és próféták*, 353. o.

Ünnepélyes események tárulnak fel most előttünk. Trombita trombita után hangzik, pohár pohár után lesz kiöntve a föld lakóira.

A világot a kegyelem angyala hamarosan elhagyja, és a hét utolsó csapás ki lesz öntve. ...Isten haragjának villámai hamarosan lecsapnak, és amikor elkezd a törvényszegők megbüntetését, az szünet nélkül végig tart. – *Az utolsó napok eseményei*, 238. o.

Emberileg mégis az lesz várható, hogy Isten népe ekkor vérével fogja bizonyágtévését megpecsételni, akárcsak az előtte járó mártírok. Ők maguk is attól tartanak, hogy az Úr kiszolgáltatja őket ellenségeik gyilkos kezébe. Félelem és gyötrellem ideje ez. Éjjel és nappal szabadulásért kiáltanak Istenhez... Jákobhoz hasonlóan küzdenek Istennel. Tekintjük belső harcról árulkodik. Sápadság ül minden arcon. De nem hagyják abba a buzgó imát.

Ha az emberek szeme mennyei látásra nyílna, akkor hatalmas erejű angyalok csoportjait látnák azok körül, akik megtartották Krisztus békétülésre intő beszédét. Az angyalok szeretettel figyelik Krisztus követőinek szorult helyzetét, és hallgatják imájukat. Vezérüktől várják a parancsot, hogy kiragadják őket a veszedelemből. De még egy kicsit várniuk kell. Isten népének ki kell innia a kelyhet, és meg kell keresztelkednie a szenvedések tüzében. Pontosan az a késedelem a legjobb válasz könyörgésükre, amely oly nagyon fáj nekik. Miközben bizakodva várnak az Úr cselekvésére, gyakorolniuk kell azt a hitet, reménységet és türelmet, amelyet oly kevésbé gyakoroltak vallásos életükben. De Isten a választottakért megrövidíti a nyomorúság idejét. „Az Isten nem áll-é bosszút az Ő választottaiért, kik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal? (...) Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar.” (Lk 18:7–8) A vég hamarabb itt lesz, mint ahogy az ember várja. – *A nagy küzdelem*, 630. o.

Február 11., hétfő – A trombiták jelentése

Az egyiptomi kivonulás után nagyon hamar megszervezték őket, és alapos fegyelmet vezettek be... Az Úr nem hagyta, hogy a szent sátrat bármelyik törzs szállíthassa, amint nekik tetszik... Az Úr a lévitákat

jelölte ki a szent láda hordozására. Mózes és Áron haladt a frigidláda előtt, s Áron fiai a közelükben, kürttel a kezükben. Mózesről kapták utasításukat, amelyeket kürtjelek adtak a nép tudtára. A nép ismerte a jeleket, és vándorlásuk során azokhoz igazodtak.

Először a nép figyelmét felhívó kürtjel hangzott el. Akkor mindenki figyelt, és engedelmessé vált a kürtjelnek. Nem volt zavar a kürtjelekben, így nem volt zavar a seregmozdulatok zűrzavarára. Minden század parancsnokló tisztje határozott utasításokat adott, amelyeknek eleget kellett tenniük, s aki ügyelt, tudhatta, mi a teendője. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 650. o.

Isten hűséges gyermekei Jézus Krisztus képmását hordozva jellemük szépségével és szentségével, folyamatos önmegtagadásukkal és minden bálványtól való elszakadásukkal azt mutatják, hogy Krisztus iskolájában tanultak. Folyamatosan elsajátítják a szeretetteljes, türelmes, alázatos és jószágos lelkületet, és Krisztus képviselőiként látványosságai a világnak, angyaloknak és embereknek...

Az igazság erődjeként kell megállniuk, fényüknek át kell hatolni a világ erkölcsi sötétségén. Az Úrnak üzenete van, amelyet a Sion falain vigyázó őrszemnek továbbítania kell. A trombita határozott és érthető jelzést adjon. – *Our High Calling*, 247. o.

A hetednapos adventista gyülekezetekben olyan munka vár ránk, amit eddig még nem végeztünk... Mindenki alázkodjon meg Isten előtt, könyörögjön kegyelemért és bölcsességért, hogy megláthassa, miben hágtat át Isten szent törvényét. Ha a Szentlélek nem nyújt világosságot, sosem fogják beismerni hibáikat, még akkor sem, ha erre hittestvéreik felhívják a figyelmüket. Aki nem hajlandó helyes kapcsolatot ápolni Istennel, és aki nem akar igazodni az Úr kormányzatának szabályaihoz, az nem fogja az Ő jelét viselni...

Az Úr irgalommal teljes. Nem azért dorgálja meg a hívőt, mert gyűlöli, hanem azért, mert gyűlöli az általa elkövetett bűnöket. Dorgálnia kell, hogy megtérjenek, és hűséges gyermekekké váljanak. Senkinek sem kell a sötétségben járnia. Senkinek sincs oka így vélekedni: „Magyarázatok el, hogy miért is tesznek vétkekké gonosz cselekedeteim.” Az ilyen

emberek előtt rámutatok az Úr szavára: „Tartsatok imádságos önvizsgálatot, és akkor majd megtudjátok.” – *The Upward Look*, 240. o.

Február 12., kedd – A nyitott könyvet tartó angyal

A Jelenések könyve 10. fejezetének angyalát úgy jelképezi a Szentírás, mint akinek egyik lába a tengeren, a másik pedig a földön van. Ez azt mutatja, hogy az üzenet az óceánt átszelve távoli földekre is eljut, és a tenger szigetei meghallják a világhoz intézett utolsó felszólító üzenetet.

„És az angyal, akit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égbe, és megesküvék arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem leszzen.” (Jel 10:5–6) Ez az üzenet kihirdeti a prófétai idők lezárulását. Azok számára, akik 1844-ben buzgón várták az Urat, valóban keserű volt a csalódás, amely az Úr akaratára szerint való volt, hogy a szívek gondolatai nyilvánvalóvá legyenek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 107–108. o.

Testvéreink óvakodjanak azoktól, akik az Úr eljövételének idejét vagy bármelyik fontos ígéretének teljesülését meghatározzák. „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett.” Ezek az álnok tanítók látszatra nagyon buzgók lehetnek Isten műve érdekében, sőt javaikat is arra fordíthatják, hogy elméleteiket a világ és a gyülekezet elé tárják; ám minthogy a tévedést és az igazságot összekeverik, üzenetük megtévesztő, s a lelkeket hamis ösvényekre tereli. Szálljunk szembe velük, álljunk ellenük, nem azért, mintha rossz emberek volnának, hanem mert álnokságnak tanítói, s mert a hamisságra az igazság pecsétjét akarják ütni. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 55. o.

Egyetlen olyan felhő sem nehezedett az egyházra, amelyre Isten nem lett volna elkészülve. Egy olyan ellenszegülő erő sem próbálta hátráltatni Isten művét, amelyet Ő nem látott volna előre. Minden úgy történt, ahogyan azt Isten a prófétái által megjövendölte. Nem hagyta egyházát magára a sötétségben, hanem prófétai kijelentésekben megmutatta

számára a jövőt, valamint gondviselése által a világtörténelem megfelelő pillanatában előidézte azokat az eseményeket, amelyeket a Szentlélek ihletése által a próféták előre megjövendöltek. Istennek minden terve bekövetkezik. Törvénye összekapcsolódik trónjával, és emberi eszközökkel egyesült sátáni erők nem képesek annak lerontására. Isten élteti és óvja az igazságot, amely akkor is élni fog és sikerre jut, ha időnként látszólagos árnyék telepedik rá. Krisztus evangéliuma a jellemben kiabrázoló törvény. Az ellene gyakorolt csalások, a hamisság védelmébe állított minden eszköz és a sátáni erők minden hazug koholmánya végül örökre megszűnik, az igazság diadala viszont a déli napfény ragyogásához lesz hasonló. Az igazságosság Napja felragyog, meggyógyulva szárnyai alatt, és az egész föld megtelik dicsőségével. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 108. o.

Február 13., szerda – János megeszi a könyvet

Isten utolsó figyelmeztetését át kell adnunk az embereknek. Milyen komolyan kell tanulmányoznunk a Bibliát, milyen lelkesedéssel terjesztenünk a világosságot! Aki befogadta az isteni világosságot, igyekezzen továbbadni azt. A munkások járjanak házról házra, nyissák meg a Bibliát az emberek előtt, terjesszék a könyveinket, és szóljanak a világosságról, mely áldást hozott lelkükbe...

Nehéz munka vár ránk, és az igazság ismerői nagy buzgósággal könyörögjenek segítségért. A szívüket töltsé be Krisztus szeretete. Krisztus Lelkének kell kitöltődni rájuk, és készülődniük kell az ítélet napjára. Amint Istennek szentelik magukat az igazság hirdetésében, meggyőző erő kíséri igyekezetüket. Ne aludjunk többé Sátán elvarázsolt földjén, hanem hajtsuk igába összes erőforrásunkat, használjunk fel minden gondviselés adta eszközt! Hirdessük az utolsó figyelmeztetést „sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok előtt”, s az ígéret a miénk: „Ímé, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Jel 10:11; Mt 28:20). – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 122–123. o.

Az Úr próbára teszi intézményeink felelős vezetőit. Ha Krisztust veszik például, bölcsességet, szakértelmet és jó belátást ad nekik. Növe-

kednek a kegyességben és a Krisztus útjai iránti szeretetben. A jellemük Krisztus képmására alakul. De ha nem ragaszkodnak az Úr útjához, más szellem veszi át értelmükön, ítélőképességükön a parancsnokságot, kihagyják számításaikból az Urat, a maguk útjait követik, és elhagyják régebbi álláspontjaikat... Eljött az idő, mikor az Úr mindent megrendít, ami rendíthető, hogy megmaradjon, ami változtathatatlan. Mindenki ügye Isten elé kerül. Most méri föl a templomot és a benne imádkozókat. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 219. o.

Az egyháznak szilárdan és határozottan kell ragaszkodnia az elveihez, és pedig az egész mennyei világegyetem és e világ országai előtt. Állhatatos hűsége, amellyel Isten törvényének tiszteletét és szentségét őrzi, még e világ figyelmét és csodálatát is felkelti: a jó cselekedeteit szemlélve sokan dicsőíteni fogják mennyei Atyánkat...

Az Úr képességekkel és áldásokkal halmozta el egyházát, hogy bemutassa mindenhatóságát a világ előtt, és egyháza tökéletes legyen őbenne: állandó képviselője a másik, az örökkévaló világnak és e földieknél magasabb rendű törvényeknek. Egyháza legyen a mennyeknek hasonlatosságára épült templom: az angyalmérnök lehozta arany mérőrúdját a mennyből, hogy minden kő a mennyei mérték szerint legyen faragva és méretezve. Legyen csiszolva, mint a menny jelvénye: sugározza minden irányban az igazság napjának fényes, világos sugarait... A világosság és életszentség tökéletes fegyverzetébe öltözötten megkezdí végső küzdelmét. A salak, az értéktelen anyag megsemmisül: az igazság befolyása pedig tanúsítja megszentelő, nemesítő jellegét a világ előtt. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 16–17. o.

Február 14., csütörtök – A két tanú

A két tanúbizonyosság az ó- és újtestamentumi Szentírást jelképezi. Mindkettő nagy súllyal tesz bizonyosságot Isten törvényének eredetéről és örökérvényűségéről. Mindkettő tanúsítja a megváltás tervét is. Az ótestamentumi előképek, áldozatok és próféciaik előremutatnak az eljövendő Megváltóra. Az Újtestamentum evangéliumai és apostoli levelei hírt adnak arról a Megváltóról, aki pontosan úgy jött el, ahogy az előképek és a próféciaik előre jelezték. – *A nagy küzdelem*, 267. o.

A Biblia elleni harc Franciaországban hosszú századokon át folyt, és a francia forradalom jeleneteiben tetőzött. Ez az iszonyú robbanás azonban Róma Szentírást elhallgattató politikájának törvényszerű következménye volt. A világ tanúja volt a pápai politika érvényesítésének, amely azt szemléltette, hogy több mint ezer éven át mit akart az egyház a tanításaival elérni. (...)

A pápai hatalom el akarta rejteni a nép elől az igazság Igéjét, és hamis tanúkkal cáfoltatta meg bizonyágtevését. Amikor a vallási és világi hatóság betiltotta a Bibliát; amikor igazságait kiforgatták, és mindent megtettek, amit csak ember és démon megtehet, hogy a nép figyelmét eltereljék róla; amikor akik hirdetni merték szent igazságait, azokat hitükért üldözték, elárulták, kínozták, börtönbe vetették, vértanúvá tették, vagy arra kényszerítették, hogy fellegvárakban és a föld barlangjaiban, üregeiben keressenek menedéket – akkor a hű tanúbizonyások gyászruhában prófétáltak. De a bizonyágtevés az 1260 éves időszak alatt sem szűnt meg. Voltak a legsötétebb időkben is hűséges emberek, akik szerették Isten szavát, és féltették becsületét. E hű szolgák bölcsességet, erőt és képességet kaptak Isten igazságának hirdetéséhez. – *A nagy küzdelem*, 265, 267. o.

A hitetlen Voltaire egy ízben kevélyen így szólt: „Unom már halani, hogy tizenkét ember alapította a kereszténységet. Be fogom bizonyítani, hogy egy ember is elég, hogy véget vessen neki.” Egy évszázad telt el a halála óta. Emberek milliói fogtak össze a Biblia elleni harcban, de annyira eredménytelenül, hogy ahol korábban száz volt, most tízezer, sőt százezer példány van Isten könyvéből. Az egyik korai reformátornak a keresztény egyházzól mondott szavai szerint „a Biblia olyan üllő, amely már sok kalapácsot elkoptatott”. Így szól az Úr: „Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz.” (Ésa 54:17)

„Istenünk beszéde mindörökre megmarad!” „Minden Ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak.” (Ésa 40:8; Zsolt 111:7–8) Ami emberi tekintélyen alapszik, meghiúsul; de ami Isten változhatatlan szavának sziklájára épül, az örökké megáll. – *A nagy küzdelem*, 288. o.

Február 15., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 2. kötet, „Elsőszülöttség áruba bocsátása” című fejezet; *A nagy küzdelem*, „A két tanú jövődölése” című fejezet.